

Meie Mats

Nr. 20. (202)

Laupäeval, 5. juulil 1919.

Nr. 20. (202)

Koltshak ja Eesti warblane.

„Sel ajal, kui see Eesti warblane nende terakeste lõhnast pimestatud on, on talle kõige parem mütsi peale wisata!“

Kosjasobitajad.

Sõjamehe romaan.

(Järg 8.)

Horst Bedemer.

Pühapäeval oli onuga jälle kokkupõrkamine. Maria sai oma närwilikkuses õige tigidaks.

„Sina ei saa minust aru, ei suuda minust aru saada! Mina olen ju hoopis teises ringkonnas üles kasvanud.

Ma ei heida sulle ju midagi ette — ei! Aga et isa mulle just sind walwajaks määras — see — see —“

Ta kugistas sõnu otsides ja ei leidnud neid.

Arwenõunik puhus rahulikult oma sigari suitsu õhusse.

„Sinu hea isa teadis eluaeg, mis ta tegi. Oleksid sa maailmas üksi, ma weaksin kihla, et oleksid õnnetu inimene. Mina aga hoian silmad lahti. Ja et sa ikka veel tõrgud ennast noore Meinholdiga kihlamast, see on otse jõledus! Waata, laps, see tarwitseb ju ainult näpud wälja sirutada! Kes nõnda —“

Edasi ta ei jõudnud, sest Maria hoidis kõrwad kinni.

„Sina ja sinu Kristjan Meinhold! Naeruwäärt! Naeruwäärt!“

Ta lahkus toast ja tõmbas ukse enese taga kōmatades kinni.

Kui arwenõunik kõrwaltoast nuuksumist kuulis, tahtis ta asja parandada ning läks neiu juure tuppa.

„Issand Jumal, Maria, ega's ma sind ometi ei sunni minema! Ma ütlesin ainult, et see ühendus minu arust kõigiti kasulik oleks. Mina tunnen inimesi. Sina tahaksid hea meelega mehele minna, see on üsna loomulik. Ja Kristjan Meinhold kahetseb ausasti, et ta — hm — nii teraw oli! Oige see ei olnud, küll aga arusaadaw. Sest tema on ju Jumalale tänu ka noor! Ja nüüd ära ole enam niisugune! Meie läbikäimine on ju kasin, ja sel on ka omad walgusekõljed —“

„Ei,“ kisendas neiu onule näkku. „See'p see kurb asi just on. Meie kükitame siin ülewal põhjas ja ei näe kedagi mõistlikku inimest, sest kes siin teele ette juhtuwad, Jumal, kas need siis ka kellegi mehed on!“

Niisugustest mõtetest ei saanud arwenõunik sugugi aru. Hoffmannid olid lihtsad, mõistlikud inimesed, ja Maria pidi lihtsaks ning mõistlikuks jääma, seda oli ta wennale lubanud.

Pikemal läbirääkimisel ei olnud aga praegu mõtet — õlasid kehitades lahkus onu toast.

Maria aga istus kinnipigistatud toruhuultel ja rusikaskätel. See oli ju lollus, kui kaardipanija talle ütles, et ta ligemal ajal sellega tut-tawaks jää, kellele ta naiseks läheb. Ta ei saanud ju ühegi mõistliku mehega kokku!

Aga esmaspäeval läks ta ometi punkt õigel tunnil proua Skodrowski juure.

See nägi kohe, et neiu kesse rinnas torm ja tuul walitses.

„Noh, nüüd waatame kord jälle järele, mis kaardid ütlewad. Palun kolm korda tõsta — enese poole, armas preili!“

Wäga pikkamisi pani proua Skodrowski neli rida kaarta kaheksasse jakku, peatas wahet-wahel ja waatas — siis lendas hiilgus üle ta lahke näo.

„Meie kuuleme täna rohkem! Aga jääge, olge head, rahulikuks, preili!“

Ta nõjatas tugitooli toe wastu ja pigistas silmad kinni.

Siis awas ta nad jälle, tegi, nagu oleks ta poolunes, andis endale tõuke ja kummardas kaartide kohale:

„Warsti, õige pea saate Teie sellega tut-tawaks, kellele Teie lähete! See kestab ainult weel mõne päewa, wõib olla koguni mõne tunni! — Oo — oo — oo! — See mees on suur, wäga suurest soost, ja tal on pikk sõit üle suure wee selja taga! — Kuid rikas ta ei ole! — Nähtawasti ei näe ta ka hästi! Wanuse poolest Teile, just paras!“

Jälle nõjatas ta tooli peale. Näis õige wäsinud olewat.

Maria närwid aga olid wiimase wõimalu-seni pingul. Ta ei suutnud seda uskuda! Kus pidi ta niisuguse tutwuse saama? Aga mis proua Skodrowski talle siimaani ütelnud, oli ometi nii tabaw olnud!

Ta tahtis peasja teada. Sõnad susisesid ta huultel:

„Saan ma temaga aga õnnelikuks?“

Esiti ei saanud Maria wastust. Kaardimoor pigistas silmad kinni ja ei liigutanud ennast. Siis wiimaks wõttis ta kaardid kokku, segas neid õige kaua ja laskis neid siis jälle tõsta.

Ja seekord kestis kaartide lauapane mine weel kauemini. Üsna tasa ütles proua Skodrowski, nagu oleks tal jõud otsas:

„Jah! Wäga, wäga õnnelikuks! — See tähendab, üsna libedasti kõik ei lähe. Teil saab olema takistus ära wõita — aga wõitlus seisab Teie ees. Sellejuures woolawad pisarad. Aga Teie wiite oma tahtmise läbi. Ja lõpp on hea. Mõned pettumused — siin ja seal — ei jää Teile muidugi tulemata! Aga missugune inime-ne jääb neist ilma? Kuid need ei kõiguta Teie õnne, wastuoksa, pärast saab Teie elu — ja tema elu ka — kahewõrdselt ilus olema!“

Nüüd wajus proua Skodrowski kolmat korda toolile — üsna osawõtmatult.

Maria tõusis üles. Sirgelt seisis ta ja sära-silmil. Kui see õige oleks! Oo — kui see tõeks läheks! Tema oli ju rikas. Kui mees suur ja suurest soost oli ja teda armastama hak-kas — oh Jumal — siis oli talle ju üks kõik, kas ta rikas wõi waene oli!

Ta awas käsitasku ja wõttis sajamargalise wälja.

„Armas proua Skodrowski, kui Teil õigus oleks! Ja ma tulen jälle ja ütlen seda Teilegi, kui selle olen leidnud, kellest Teie räägite. Ma ei suuda seda veel uskuda — tõesti mitte!“

Wanaeit naeratas, waatas Mariale tänulikult näkku.

„See on jälle tund, mis mulle meeldib! Teie ei ole esimene, kes minu juurest särasilmil lahkub ja särasilmil tagasi tuleb. Muidugi, mitte paljudele ei ole ma nii häid teateid wõinud anda, kuid oleksin seda heameelega tahtnud teha! Aga tõde on tõde. — Jah, tulge, kui ta leidnud olete. Mulle on mu raskes elus rõõmu tarwis. Wiimati — printsessi — meeleheitlikult pidin ta minna laskma. Ja ta on ometi wististi hea naine. Kui kahju mul temast on! — Seal on wõitlusi, armas preili, millest peab waikima. Aga mis teha — teadus on teadus!“

Raskesti tõusis ta üles, wõttis preili pea käte wahela ja suudles ta otsaesist.

„Teie olete hea! Jah, Teie olete hea!“

Weri mühises Maria Hoffmannil kõrwas, pisarad purtskasid ta silmist. Ta läks, pahem käsi silmade peal.

„Kui see tõsi oleks — kui see tõsi oleks!“

Proua Skodrowski aga wõttis jälle auwäärilikult toolile istet, et lähemat daami wastu wõtta.

Kuid enne kadus sajamargaline ruttu ta laia kuue suurde taskusse.

* * *

Maria oli nii suures ärewuses, et ta oli unustanud enesele loori näo ette tõmmata, enne kui proua Skodrowski juurest lahkus. Kui ta tänawale astus, oli widewik juba käes. Laternad pandi parajasti põlema, lumehelbeid tuli taewast. Ta süda oli ülew. Ikka jälle sosistas ta oma ette:

„Kui see tõsi oleks — kui see tõsi oleks!“

Seal jäi keegi noor daam tema ette seisma: Tasane kilgatus; ta komberdas lähema laternaposti juure ja wõttis sellest kinni. Selle juures waatas ta Mariale paluwalt otsa.

Aidata, head teha, seda ihkas nüüd neiu süda! Ta astus kohe daami juure ja küsis osawõtlikult:

„Armuline proua, on Teil paha?“

„Suurt wist ei ole. Jalg libises libedal teel. Ja et mul krampaadrid on, siis tunnen suurt walu. Kas oleksite nii lahke ja seisaksite senni minu juures, kunni mõni tühi auto siit mööda sõidab. Siis aitaksite mu sinna peale. Mina elan nimelt väljas kaugel läänes.“

Wanem daam paistis abitu olewat ja walu tuksatas tal nii selgesti näol, et Maria teisiti ei wõinud, kui jaatawat wastust anda. Ja ta tegi seda rõõmuga. Ta süda oli ju nüüd keemas ja ta tahtis rääkida, kas wõi kõige lihtsamaid sõnu!

Ja mis pidi ta koduski tegema? Onu Konradiga ei saanud ta ju midagi rääkida. Sellega algas alles siis tants, kui proua Skodrowski sõnad täide läksid. Kui ta temale ütles, et wäga

HARALD TRIIGEL, Realkooli õpilane Tallinnast. Teenis kuulipilduja komandus, 4 polgus 4 roodus. Teadmata kadunud. Kes temast midagi teab palutakse teatada „Meie Matsi“ toimetusele.

suurtsugu, aga wasele mehele läheb, siis teadis ta juba, mis onu wastas. Proua Skodrowski oli talle ju ka ette ütelnud, et see palju pisaraid maksab, sest ta pidi enesele ju õnne kätte wõitlema!

Kaewu tänawal aga ei nähtud tühje, müri-sewaid autosid nii tihti kui „Pärnade all“. Seal seisis ta nüüd daami kõrwal ja wahtis teele, aga minut kadus minuti järele. Ja et walud daami suust ühe ohke teise järele wälja pressisid, siis küsis ta osawõtlikult, kas ei tahaks daam parem mõnda kauplusesse astuda ja seal oodata.

„Ei — tänan wäga. Ehmatuse on mu südame peale mõjunud, tema ei ole korras. Sellepärast on wärske õhk kõige parem!“

„Aga kui Teie minestusesse langete, armuline proua?“

„Seda ma ei karda. Ma tunnen ennast. Kestab pool tunnikest, ja kõik on jälle korras!“

Wiimaks tuli üks tühi auto. Maria tõstis kae üles ja auto sõitis kõnnitee ääre.

„Ma saadan Teid koju, armuline proua; mul on aega.“

„Kas tohin Teilt niipalju armastusewäärilikkust nõuda?“

Maria tegi lühikese protsessi, aitas daami autosse, seadis ta jala kõrgemale, laskis endale adressi ütelda ja ütles selle autojuhile edasi.

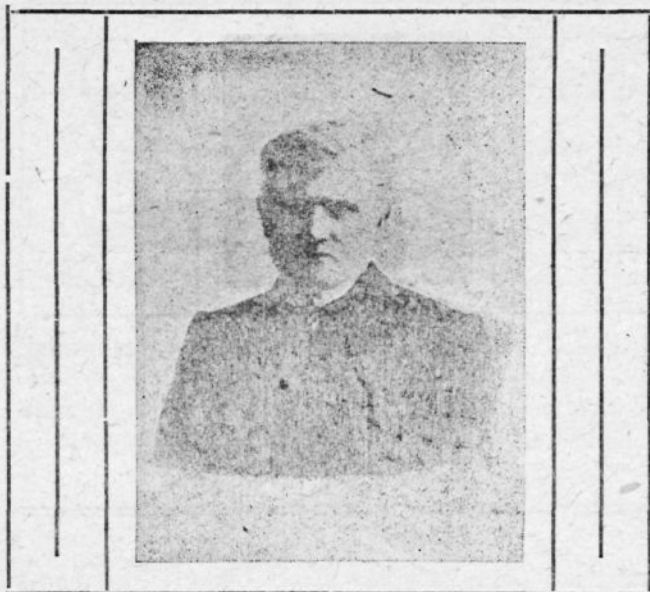
Tänulikult andis daam neiu kätt.

„Teie olete tõesti liigutaw! Juba on mul parem. Kui ma niisugusel puhul ükski ei ole, rahuneb mu süda õige ruttu. — Minu nimi on proua Heisterloh.“

Maria nimetas ka oma nime, siis waikisid mõlemad mõne aja.

Wiimaks ütles proua Heisterloh:

„Küllalt harwa tulen ma siia põhja. Ainult kui oma õelastele midagi ostan. Kaewu tänawal on nimelt üks kauplus, mis odaw on. Seal ma nüüd käisingi.“

HANS LEHTMANN, Tallinna kr., Rae wallast. Wõitles Eesti wabadusesõjas ja langes 18. weebruaril Korostelo küla juures wangi.

Maria hakkas põhja kaitsma. Ta olewat ka ise seal. Nii paha, kui lääne linnajao rahwas teda teha, ei olla ta sugugi.

Proua Heisterloh näis oma walud täiesti unustanud olewat. Ta sai väga lahkeks, küsis kõiksugu asju, ja Maria andis kõigi küsimuste peale lahked wastused. Ta oli ju rõõmus, et nüüd ilmsüütalt wõis juttu westa.

Seal sõitis auto juba Kuurwürstidammi kõrwal, pööras paremat kätt ja peatas minut hiljem proua Heisterloh korteri ees.

See tõmbas jalad polstrelt maha.

„Jumalale tänu, haigus on juba peaaegu üle läinud. Tulewad inimesele teised mõtted, ei tundu walu enam nii walusana ja süda rahuneb. Nüüd peate aga minu juures tassi teed jooma, Teie hea samarialane!“

„Armuline proua, Teie seisukorras! Ma kardan, et Teid tülitab.“

Proua Heisterloh kinnitas, et mitte sugugi.

„Esiteks on see mulle ainult hea ja teiseks tahan ma loota, et meie weel tuttawamaks saame.“

Maria süda põksus kiiremini. Wahest awanes wõimalus just selle daami kaudu neisse ringkondadesse pääseda, mis tema ees siia maani lukus olid olnud. Juhusel on ju iseäralised teed. Ja mis oli proua Skodrowski ütelnud? Kõige ligemil päiwil, wõib ju kõige lähemil tundidel, saate sellega tuttawaks, kellele lähete!

Ja tänulikult wõttis ta kutse wastu.

Sõidutooliga sõitsid nad üles. Tüdruk awas ukse ja kahmas majaproua käeliigutuse

peale kohe proua kaenla alt kinni. Nagu näha, tundis ta juba selle haiguse hooge.

Wiis minutit hiljem istusid mõlemad daamid juba kenas empireaalis üksteise wastas, teewanker sulisewa samowariga wahel.

Proua Heisterloh päris väga osawõtlikult ja õrnatundeliselt preili Hoffmanni perekondlise seisukorra üle teateid.

„Kui kahju, kui kahju, et wanemad surnud! — Ja õdesid-wendäsid ka mitte! Siis tunnete enda küll väga, väga üksiku olewat!“

Maria ei salanud midagi. Proua Skodrowski oli ta were kihama pannud.

„Jah, waadake, seal ma elan oma wana onu seltsis! Nagu okasroosikene elan ma iseenese meelest seal ülewal põhjas!“

Proua Heisterloh sai sellest väga hästi aru.

„Aga miks elate siis nii tagasihoidlikult? Noor neiu tahab lõbu! Ega's Berlinis ometi raske ei ole sündsät ühendust leida!“

„Kui mind Genfi pensioni ei oleks paigutatud, armuline proua, wõib olla ma ei oleks selle järele tarwidust tunnudki. Aga nüüd olin ma kord seal. Üheskoos paljude teiste heade Saksa perekondade tütardega. Need on pärast lõbutsenud, kihlanud ja abielusse astunud — mõnel nendest on ju lapsedki. Aga mind hoiti luku taga!“

Proua Heisterloh raputas esiotsa ainult pead, siis aga rääkis ta tungiwalt, kui takti pidades.

„Ma mõistan Teie omakseid. Aga ma mõistan ka Teid. Täiesti! — Ja elawatel on õigus! — Noh, minul on sidemeid, kuigi mitte just palju. Kui ma Teile sel kombel wõin oma tänu awaldada, ma oleksin õnnelik Teie pärast, mu armas aitaja!“

Järgneb.

Silmamoondamise seansil.

(Pildikesed pealtwaatajate elust.)

Eesriie tõuseb pikkamisi ja häbelikult, nagu wiimargalise daami poolpidune kleidisaba ja jääb laella tolgendama, nagu kohwitanta lõualott. Näitelawa on igasuguseid toolikesi, taburettsi, laudasi, metallraamisi, pudelisi, waasisi, surnu pealuid ja muid imelisi ja aukartust äratawaid preparaatisi täis. Kusagilt nurgast, katkise dekoratsiooni tagant, poeb hülge wennapoja plaani gentlemann wälja ja hakkab, kui kehas-tatud wemmalwars sitika häälega sumisema. See on kuulus Kihnu keisri pesukoja artist Tsimuli-Puli van der Vagabundus wõi umbes midagi sellesarnast. Publikum paneb rahulikult oma higised küünarnukid eesistujate õlgadele ja jääb uulitsalahingulise põnewusega kuulama ja waatama. Silmamoontaja teeb wana walge

kinda muumiaga oma nina kohal õhus ühe kadunud paragrafi sarnase liigutuae ja sõnab:

„Austatud tüblikum, mia olõ üits kange silmämunnutaja ja nii üteldä nõia ja piirituse kunsti prõhwesser . . . Kõik nii wiguri ja rimpli, mis mia tõile sii silmapilk ette kandmä sua, on nii üteldä üits puhas piirituse kunts . . . Kõige päält tiin mia sihantsi ookum-hwookum —: mia wõtä üte asjä tublikumi kääst ja munnutä ta nii ära, it ta täitsa monnutätü om . . .“

Keegi paks perenaine lööb oma karwase-male poolele külge:

„Teeme sääred, Jüri, ega siin nüüd enam nalja ei ole . . . Hakkab moonutama ja moonutab su wiimaks nii paljaks, et enam hilpu seljaroo peale ei jää . . . Tule kähku!“

* * *

Moonutaja wõtab pealtwaataja käest wiie-margalise, põletab selle küünla peal tuhaks, puistab tuha suhu, rüüpab pool naela tõkatit peale ja neelab selle segu alla. Natukese aja pärast wõtab ta terve wiiemargalise ühe muusikandi kõrwaugust ja annab pealtwaatajale tagasi. Rahwas plaksutab.

Keegi hüüab:

„Selle tühja wiguri teen mina ka järele!“

Moonutaja teeb tõsise näo ja sõnab ükskõikselt:

„Olge lahked, katsuge perrä!“

Wiimastest platsist ronib keegi kahwatanud ülikonnaga kalarandlane wälja ja lonkab näitelawale. Moonutaja annab talle wiiemargalise.

Mees waatab raha ja sõnab siis:

„Kas teil ehk suuremat raha ei ole?“

„Om küll! Siin om 50 margaline?“

Mees wõtab raha, kääneb kokku, pigistab ja pistab siis suhu. Natukese aja pärast teeb ta suu lahti — suu on tühi. Ta lööb omale turja peale, hüppab üles ja laseb suust midagi kolisewat wälja kukkuda. Siis wõtab ta selle üles, annab moonutaja kätte ja sõnab:

„Sitaste läks! . . . Ei tulnud rohkem tagasi kui kümme penni!“

* * *

Moonutaja wõtab kastist kiwi, sülgab peale ja keerutab õhus ringi. Teeb siis peo lahti — peos on wask küünlajalg. Ta wõtab küünlajala ja wiskab publikumi sekka. Keegi postiametnik saab kärtsu pähe. Ta kargab püsti ja hakkab karjuma:

„Ai, sa tuline kurat, löi küünlajalaga pea lõhki!“ . . .

Moonutaja sõnab rahulikult:

„Armas ärra, julgen teile tõendada, õt sii õi olnu sugugi küünlajalg, waid sõsamä kiwikild, midä tõ esmält nägite . . . otsigõ tä ülõs ja kaege parrä! . . .“

Kõrwalistujad hakkawad otsima ja leiawad tõeste kiwikillu: Publikum plaksutab tormiliselt

JAKOB JOHANNES ANTON, Tartust.
Langenud 15. märtsil Petseri all 1919 a.

käsa. Postiametnik läheb mütsiga werist pead pühkides seltersi jooma.

* * *

Moonutaja wõtab naela suhkurt, kallab torukübarasse, puhub korra kõwasti läbi nina kübara peale ja näitab siis publikumile — kübar on tühi.

Üks kõhn sõber sõnab teisele suud matutades: „Wat niisugune mees kõlbab tootlusministriks — siis oleks töö palju puhtam kui nüüd!“

* * *

Moonutaja tuleb rahwa sekka, et kahte kuldsõrmust saada. Üks wanapiiga tõuseb püsti ja sõnab paluwa häälega moonutajale kõrwa sisse:

„Kulla ministri härra, kas te ei wõiks mind üks kummekond aastaid nooremaks moonutaja... ma annaks teile puuda silku ja koorma ristikeina ja tuleks üheks ööks teile aega wiitma!“

Teine mammi tõmbab moonutajat käiksest:

„Kas teie ei moonutaks, ärra ahwukaat, mu tütrekese poisiks ümber . . . Ma maksa waewa saari rahaga kinni!“

Wäike koolipoiss wõtab nõiakunstnikul kuue hõlmast kinni ja kogeldab:

„Ma palun teid . . . olge nii lahked . . . kas te ei wõiks mede kooliõpetajad kõik seaks muuta . . . direktori kah . . . Olge nii lahked! . . .“

* * *

Mulgi loogika.

„Misperas sinä, Piider, oma teed ära es parandä?“

„Mis, kurat, see minu asi om? . . . Meil om ju nüüd teedeminister!“

Kaks ilma portfelli sadama jäanust arutawad isekeskis:

„Kui sa nii muuta mõistaks, mis sa ära muudaks? . . . Oma naise leierkastiks, mis?“

„Äh, mis! — Ma muudaks kõik püksinööbid sajamargalisteks . . . Aga sina!“

„Ma muudaks järwe wee samogonniks ja kõik miilitsamehed sakuska worstideks!“

* * *

Kui moonutaja näitelawale tagasi tahab minna, tõuseb üks õlekaatsiga jankel püsti ja winnab talle kepiga hea sakuska mööda pealagi.

Moonutaja laseb taldreku käest kapelmeistrile pähe kukkuda ja karjub hirmsaste nagu moonutades:

„Ai, kuradi sant, mikspärast sia miule sihautse portsu päalake kiilised?“

Ma annan siu, tõpra, miilitsa käde!“ . . . Lööja sõnab rahulikult:

„No, mis kuradi moonutaja sa oled, kui sa sedasama hoopii äramoonutada ei saand?“

* * *

Kolmandast platsist karjub keegi:

„Käi põrgu oma moonutamisega! . . .“

See tõi hakkab külge — üks kuradi kopsik on mu rahakoti kõige juurikatega taskust ära moonutanud!“

Gori.

Minu naised.

(Melodeklamatsioon.)

Ah so!

Ma tahan teile jutustada ühe väga kurwa loo.

Esturi telegramm ei ole see,

seepärast wõtke selle tõsiduse sisse kindlast usku te!

Ma üleüldse walest ei pea lugu,

sest ma ei ole ju ka mitte mõne diplomadi nägu.

Mu näo silt on küll nii kitsas, kui see wa põhja naba,

ja kogu minu organismus imeline nagu prowiandi aida taba.

Kuid ialgi ei lase mina ennast muukida,

ega ka mõnel teisel kombel pruukida.

Ma kohe ütlen: „Semplak, kao sa, üht wale wõtit oma luku auku ei lase ma!“ . . .

No ja, mul muidu elu ilmas läheb kaunis lõbust moodi,

kuid naistega . . . oh, oh! . . . wat nendega ei ole edu mitte loodi! . . .

Kord oli mul üks kehakas madam, üks kõõgi karu Kai,

nii jäme kui noor elewant ja pikk, kui mõrra wai!

Kui musutas, siis ihu peal kõik karwad minul seisid

ja hammastest paar tükki ka siis ikka kurku käisid.

Tal ütlesin: „Kai, elus kätte peal sind tahan kanda siin ja seal!“

Siis sülle istus mulle ta — — —

sest ajast weidi lonkan ma! . . .

. . . Siis oli mul naiswoorimees,

ta kõigest teistest oli ees.

See oli mul üks kenä wõit —

prii igal ajal oli sõit!

Kuid kaua ikka sõidad sa?

Su wiimaks ära tüütab ta —

pead pealt maha ronima! . . .

. . . Siis tegin ilusa ma leiü —

Sain worstikauplusest ühe neiu.

Siis iga päew mind ootas kink:

kas maonahk ehk wärske sink.

Ta worsta mulle ikka wedas,

ka ise neist väga lugu pidas.

Kuid ükskord sõnas tema suu:

„Need worstid ära tüüdand mu,
 nii lahjad nad ja maitseta —
 neid enam küll ei taha ma,
 Tahan hobu worsti maitseta —
 sul pole? . . . Noh, siis lähen ise otsima!“
 Ja läks oma singi kingiga,
 Tal järel wiskas pingiga . . .
 . . . Siis, kui mõtlen seda . . . ai, ai, aa,
 oli mul üks naishabemeajaja.
 Kui aga kodu tuli ta,
 ütles: „Nüüd hakkame habet ajama!“
 Ja öösel, kui ta aga ärkas,
 siis kohe külge mulle torkas:
 „Tõuse üles, mis nüüd magad sa —
 Kuluks weidi habet ajada!“ . . .
 Ja hakkas külma rahuga,
 mul habet määrima wahuga.
 No mis wõisin mina parata,
 ei saand ka wälja karata . . .
 Nii habet masinaga ajas,
 et maja urtsik wastu kajas.
 Kuid wiimaks masin läks tal rikki,
 Sain poissmehe elu jälle mekki.
 Nüüd olen täitsa üksi mina,
 ei armu lõhna tunne nina.
 Kuid warsti panin asjad sisse
 ja sõidan ära Afrikasse.
 Seal mõne neegri neiu kosin,
 ja rahun armu wilja nosin,
 sest nende naistega siin ma
 ei mõista enam peale hakata!

Geri.

Meeleolu teated Asutawast Kogust.

(Stenogrammilise barometri järele.)

Awamise päewal.

Tuult ei ole. Päike paistab. Sakslaste toolidel kohal mõned nõrgad udu pilwed.

Iseseiswuse akti allakirjutamise päewal.

Paremal pool waikne. Pahemal pool nõrk idatuul. Keskkel muutuseta. Sakslased jooksewad kodu wihmawarjude järele, kardawad mürisatamist ja wälgu löömist. Wenelaste kohal erapooletud nõrgad pilwe ribad.

Balti Landeswehri ja Eesti wahelise sõja arutamise päewal.

Pahemal pool ja keskel soe isamaalik päikesepaiste. Paremal pool pilwitab. Meeleolustusane. Maaliit ja sakslased tõmbawad portfelliid pähe, sest nad kardawad rahesadu. Wares.

Lenduri Kirjad.

Asutaw Kogu.

Kui lendur oma tuulelaewal Tallinna jõuab ja siin weidi alla laseb, siis läheb ta pealinna tähtsamaid kohti vaatama. Nende hulgas on muidugi Eesti Asutaw Kogu esimesel kohal.

Lenduril tuleb weel see wäga hästi meele, mis ta siis nägi, kui walimised maal käimas olid. Siis peeti igal pool koosolekuid, ühtelugu, nii et naised lehma lüpsmise ja mehed oma kaswata tud tubakad popsutamise juba täitsa wõõrdusid. Igal kõnemehele oli pikk sõimusõnade nimekiri üles kirjutatud, mida ta siis koha peal hoolega täiendas. Igasugused sõimusõnad õppis ta usinasti pähe ja waristas need siis kõnetoolilt oma wastasele kaela.

Need koosolekud jääwad weel kauaks meelde ja nad aitasid meie küla tubli sammu kulturas edasi — nõnda nimetatud tülikulturas.

Nüüd on ta siis koos ja juhib Eesti asja.

Kui lendur lugejale Asutawast Kogust tahab ülewaadet anda, siis teeb ta seda nii: Asutaw Kogu isenesest on 120 liiget, suuremalt osalt mehed, ainult mõned internatsionaalsed naised ka hulgas. Nende peategewus on kõnелеmine ja hääletamine.

Mehed ja internatsionaalsed, mõned ütlewad ka natsionaliseeritud (see ei ole wist karwa pealt õige), naised seisawad erakondades ja igal erakonnal on jälle oma ninamees. Peenemas keeles kutsutakse need wiimased Asutawa Kogu jupla-strategideks.

Pahemalt poolt seina äärest hakkab see lugu peale: sotsial-rewolutsionärid. Selles erakonnas on kõige tähtsam Hans Kruus, sest ta astub alati üles ja räägib nii, mis kõikidele nalja teeb. Kõige pikem ja kõhnem on Hugo Raudsepp, keda see alati kõige enam äritab, kui ta kusagilt põõsa alt näeb aluskuue palistuse walgatawat. Muidu on ta Asutawas Kogus wagane kui waesemehe kitsetall. Tähtsamatest isikutest selles erakonnas on Asutawas Kogus Joh. Semper, kes olla üleriiklise kaitseeaduse autor (see tulla peatselt arutusele) nende naiste wastu, kes ajawad öösel uulitsal inimest perra. Üsna seal samas ligidal istub pr. Press-Jansen, kellest tea-

Barbar.

Parun: „Waadake, kogu ilma kultuurrahwad, missugune barbar ja metslane see eestlane on! . . . Seal on uppuga wiimases hädas ja ta ei lase päästerõngast wisata!“

takse: ei teda jõua ohjad hoida, ohjad hoida, köied kõita. Ja see on ka pea kõik.

Selle järele tulewad sotsialdemokratid — need on meie maa nüüdsed peremehed. Liider herra Ast astub uhke, wõitwa iseteadwusega ja teeb ägedaid, werd keema panewaid tähendusi mõlemit kätt. Aga mis sa oma werest keedad, kui sul jõudu pole, ja sellepärast peawad teised kõik alandlikult alla neelama, mis Ast neile krae wahelt sisse kallab.

Selles erakonnas on veel üks punaka juustega naljamees, nimega Jans. „Kui ta üles ei astu, siis nagu ei oleks koosolekut olnudki,“ tähendawad pealtkuulajad. Jans kõneleb oma sõjamehe wägitöödest: kuidas ta Konstantinopolis Türgi sultani kotti ajanud ja Saksa wägede ülemjuhataja Hindenburgi nina searaswaga üle wõidnud. Wiimane käinud selle tõttu ta järele kui lambatall. Herra Jansi repertuar on suur ja lai ja erakond wõib õnnelik olla, et nende taewas nisugune täht hiilgamas.

Edasi tuleb tööerakond, kes enese owalikujulise pitsati peale on ringkirja asetanud: „Maailma naba“. Kui Asutawasse Kogusse peaks nisugune wõim sattuma, kes selle naba praegu asemelt ära ajaks, siis oleks kogu Eesti paugu pealt hukkas. Nõnda nad ise tõendawad. Selle erakonna wastu on elukardetaw kõnelda, sest eesrinna wiib wihase näoga kirurg Konik.

Ta wõib ju wastasele kergesti harakirit teha, sest arwatawasti oskab ta seda. Sellepärast peab iga kõneleja, kes tööerakonna nime suhu wõtab, ka terawalt Konikut silmis. Igal silmapilgul ole oma elupeastmise peale walmis. Teine tähtsam isik selles erakonnas on Weiler, kes — nagu üteldakse, iga seisukoha peale passib. Sellel mehel on suured teenused meie isamaa edendamise ja kulturi alal, seda tunnistawad ka ta segamisi sasis juuksedki. Ta olewat omale jupla eluküsimuseks walinud. Noorelt olnud ta jupla-rewolutsionär, siis hulk aega jupla-strateg ja nüüd anduda ta täiesti end jupla-politikale, mis alal ta loota elupõliseid loorberisi saawutada. Hauasambale kawatseda ta kaugule paistwat pealkirja: „Siin hingab suur Eesti Jupla-politikus“. Veel on selles erakonnas üks mahe tasane hääl: J. Seljamaa. See olla kogu erakonnas kõige targem mees ja seda wõida iga pimegi näha, sest ta pealagi on küllalt niiwõrd paljas nagu seda kõrge tarkuse tundemärgiks waja.

Edasi tuleb rahwaerakond. Selle erakonna mehed ütlevad: Meid ei ole küll palju, aga meie erakond on raske. See erakond on herra Birki ja J. Tõnissoni ristpaaritamisest läbi ilmale tekkinud ja sellest ristpaaritamisest loodetakse wäga häid tagajärgi. Selles arwamises on ka meie parem ristpaaritamise asjatundja hr. Saral, kes alati kahe nulliga püगतud juukseid kannab.

Ajaloolik dokument.

Tallinna neiu oma lasteperega. Pilt on aparadiga üles võetud ja sellepärast täiesti loomulik.

Plikasi niisuguste lastega on Tallinnas palju ja tulewikus kawatsetakse nende lastele Tori põrgusse warjupaik asutada. Ka lubavad Afrika Zulukahwrid laste toitmise oma peale wõtta. Selleks otstarweks püütakse juba Niiluse jõest rohelisi konne ja rohutirtsusi.

Tuline mõök ja Jeeriku sarw selles erakonnas on Jaan Tõnisson. Kui Tõnisson suu lahti teeb, siis hakkab tööerakond harilikult oma toolidel tantsima ja sotsialdemokratid turtsuwad wihaselt. Ja seda tuleb neil tihti teha, sest Tõnissoni suu ei seisa kaua kinni. Tõnisson kõneleb Asutawas Kogus Eesti puhtast hingest, sirgu ajanud iseloomust ja selgroost, kuldpuhta tahtmise kasvatamisest. Aga need asjad üteldakse wana moodi olewat, moodist juba ära läinud, sest nüüd kannab ilm torukübaraid, mida mööda tahetakse lasta raswa ja mett keele peale tilkuda.

Eks edaspidine aeg näita, kellel õigus on. Teised tuusad sellest erakonnast weel palju pole üles astunud, õlgugi et seal küllalt tuusasi olewat. Nende mahasaamise aeg olla alles ees-eespool.

Selle järele tuleb maaliit, kellest kõneldakse, et ta walimistel läbi kukkunud. Ta ei suutnud kõiki seda õiendada, mis talle sääuks pandud. Näituseks tõendanud sotsialdemokratide esitaja maaliidu kohta niisugust kurikawatsust: „Tema

tahta edaspidi Eestis kõik talud mõisateks teha.“ Olgu nüüd kuidas on, aga läbi kukumine oli suur.

Sellest hoobist on maaliit nüüd enam-wähem juba toibunud ja ta esitajad istuwad üsna sirgelt Asutawas Kogus. Üks suurem tuus, kõige vähemalt kere ja kaela ümbermõedu seisukohast wõttes, on endine toitlusminister Raamot. Et ta aga kuulsate maroderiga Munnaga, Simmiga ja teistega alati uulitsal suudles, siis wisati ta sellest kõrgest kohast ära. Oleks Raamot ometi toitlusministri ametis kolmegi loodi kergemaks läinud, see oleks siis igatahes ta heaks kõnele- nud. Ta oleks wõinud ütelda: need kolm loodi ohwerdasin Eesti rahwa heaks. Aga ta kael wõttis kibedal nälja ajal ikkagi raswa juure ja püksid ei mahtunud enam auwäärilikkude reite ümber — ja sel põhjusel ei olnud temast ka kogu riigis kellegil kahju. Arwati, et ta ise kõik need tagawarad nahka paneb, mis wäikesel Eesti riigil käsitada on.

Kuid kui õige see arwamine on, ei saa praegu ütelda, sest meil puudub sellekohane paragraf.

Taewas.

Taara: „Weeuputust on jälle waja . . . Maailm on hukkas . . . Muud ei ole, kui üks lakkumine, prassimine, plikadega tiiva ripsutamine ja autoga kihutamine . . . Kes niisugused nurjatunud küll on, kes mu käskusi täita ei taha? . . . Sul on selgem silm lapsuke, waata sa järele ja räägi mulle ilusti ära!“
„Ah, wanaisa, need on taewaliitlased!“

Üleüldse mängib maaliit praegu Asutawas Kogus hoopis kõrwalist osa, nii et temast ka palju kõneleda ei saagi.

Edasi tuleb taewaliit. See on uus erakond ja sellepärast astus ka lendur isikult nende juurde interwerima, et nende tõsist tähendust teada saada.

Erakonna ninamees J. Köpp oli Laiusel, kus ta pulmad ja ristsed Jumala sõnaga joonde ajas ja sellepärast pidi abi liideri Latiku juurde minema. Weidi kartust pesitas südames, sest on ju ta enese tunnistuse järele teada, et see mees noorelt igasuguse „sihverplaadi“ peale sülitas ja wana sõna ütleb: mis Ats õppinud, seda Hans ei unusta.

Aga sülitamist ei tulnud ette.

„Mis on teie pea ja ülem eesmärk Asutawas Kogus? Mis oli selle põhjuseks, et 7 mehega siia kogusite?“

„Meie eesmärk on paari sõnaga ära öeldud.“

„Ja see on?“

„Meie tahame seitsmekesi kogu oma füüsilise jõu selleks wälja panna, et Eesti rahwa esitajad ei saa armast Jumalat kartuli kotti ajada.“

„See on kõik?“

„Kõik.“

„Seda me' ka wist loodame, sest peale minu oleme kõik tublid ja turrad mehed. Aga mina olen oma kõhnuse juures õige wäike.“

Weel on seal Saksa erakond. Sellest pole suuremat kõneleda. Herra Bock (see on Saksa oinas, kuna seal teisel tiival ka Eesti Oinas on) kannab süles igasuguste taldrikute ja tasside tükka, mis ta kinnitamise järele olla mõisate üle wõtmise protsessi juures puruks läinud.

Igal sõudsal ja mitte sõudsal juhtumisel hakkab see noor meeldiwa wälimusega herra Asutawa Kogu liikmete hõlmast kinni ja kõneleb nutusel hääle sellest suurest ülekohtust, mis praegu maakeral (põhja poolusel) sünnib. Mõisa ülewõtmise juures tehtud tass katki, millest mõisaomaniku esiema pulma õöl shokulaadi joonud ja nõuab, et see tegu rahwuswahelise õien-duse alla antaks ja Pariisi rahukonferentsil ette toodaks.

Wiisakuse pärast tuntakse talle ka kaasa, aga unustatakse pea ära.

Paarist tassist ja ühest määrdunust palakast ei ole Saksa erakond weel kaugemale saanud ja taewas teab, kas saabki.

Weel on Eesti Asutawas Kogus üks wene-lane, aga ta ei ole siamaale weel suud lahti teinud. Ta istub aina sügawas unenäos, ja ootab aega, millal jälle Iwanowid ja Petrowid siamaale käsutama peaseksid. Sellepärast on tal õigus: „Minu mõtted ei ole mitte seitsinat-sest maailmast.“

See oli siis lühike ülewaade Eesti Asutawast Kogust, nii ütelda linnupiirelt. Kui lenduril teine kord rohkem aega jätkub ja Asutaw Kogu juba hakkab wilja kandma, ehk tuleme siis korraks ta juure tagasi.

Lendur 113. lennupargist.

Keerulised küsimused.

Kelle süda ei wärise ialgi?

(Lapsetoija).

Kel on kõige pikem saba?

(Kartulal).

Kel on kõige suurem muhk?

(Kes öösel Pelgulinnast läbi läind).

Kel on kirikus kõige suurem õigus?

(Kel kõige rohkem samagonni kaasas).

Kel on üks pikk, teine lühike jalg?

(Tallinnal).

Kes ehitab silla ilma puuta ja kiwita?

(Kroonu insener).

Kes ei käi, ehk enesel küll mitu jalga?

(Joonud taewaliitlane).

Kes ei oska oma keelt?

(Poska).

Kes elab tülist ja riiust?

(Ajaleht).

- Kes kõneleb kümme keelt?
(Rusikas),
- Kes mõistab kõik keeled?
(Tallinna plika).
- Mis on Noa ajast pärit?
(Söögimaja leib).
- Kes sööb rohtu, aga ei ole loom?
(Kel kõik pojad sõjas).
- Kes võtab kõik teiste nina alt ära?
(Kel häid tutwusi).
- Kudas võib kolm leiwatükki mütsi alla panna?
(Küsi Rottemanni ehk teiste leiwa-
tegitajate käest).
- Kudas võib sülla puid korraga puude büroost
kodu kanda?
(Tikutops selga siduda, puud sinna
sisse laduda. Kui tops täis ei saa, võib
põhku peale torgata, et ei krabiseks).
- Kudas võib 1000 wiie ühesuguse numbriga kir-
jutada?
(Küsi pangadirektori Wäljamäe käest).
- Kuhu poole lendawad kõik linnud?
(Wiru poole).
- Kui kõrgesse võib kõige kergem linn lennata?
(Weerenni batareini).
- Kui pika ajaga saab Jüts raamatu kätte?
(Kui ta kaks aastat haridusminister olnud).
- Mispärast ei kaswa naistel habet?
(Sellepärast, et habe on au).
- Mil käiakse pea peal?
(Kui autoga edasi ei saa).
- Mil nähakse ainult ninasi?
(Kui komandantuuris midagi tegemist).
- Mil on hundil hambawalu?
(Kui ta tsheki suhkurt söönud).
- Mil on rebane rebane?
(Kui ta töölistele juhtkirja kirjutab).
- Mil saab pois esimesed saapad jalga?
(Kui ta kantseleisse koha saab).
- Mil seisab kukk ühe jala peal?
(Kui ta uue raha välja arwab).
- Mil saab taat poisiks?
(Kui ta Kogus kõnekoosolekul istub).
- Mil ühest mõisnikust paar saab?
(Kui ta meie sõduriga kokku puutub).
- Mil sünnib sõelaga wett kanda?
(Kui wesi Ülemiste järwest tuleb).
- Mis kerkib pärmita?
(Seda ma ütlen Teile pärast kõrwa sisse).
- Mis on maailmas kõige rohkem?
(Kerenskisi ja hangeldajaid).
- Mis on wedelam kui wesi?
(Wangi supp).
- Mis teeb Juku 7-aastaseks saades?
(Kandideerib hariduseministri koha peale).

Gori.

Tallinna rahwaköögis.

Wäljamaa külalised: „Meie oleme ikka Eestist oma kultuuraga kaugele taha jäänud!... Me tarvitame veel nuge ja kahwliid aga siin on see wana komme juba ammu nurka heidetud!“

Wanasti ja nüüd.

Sõnad Conradi muusikale.

I.

Kui sa nõnda ilma waatma jäed,
Siis sa üsna imeasju näed:
Kõik see wärk on nõnda risti hull,
Ajab juuksekarwad püsti mul.

II.

Wanast oskas ikka Eesti mees
Eesti keelt, see oli kõige ees.
Nüüd, kui tahad pisut lugeda,
Osta Aawik-sõnaraamat sa.

III.

Wanast määras Tall'nuu linnapeaks
Kuberner meest, keda arwas heaks.
Nüüd meil mehed kuu aeg kaklesid,
Wiimaks siiski kokku leppisid.

IV.

Wanast moodis oli torupill,
Tantsiti, et lendad kápakil.
Nüüd me Balti parun tahab wist
Tema jorupillil tantsimist!

V.

Wanast, kui weel tubak oli moes,
Saada oli pea igas poes.

Nüüd on saada ainult liht ersats,
Mida uulitsal meil müütub iga lats!

VI.

Kooli lõpetad, saad diploomi,
See on wana lugu alati.
Nüüd käib lugu weidi lihtsamalt:
Hundipassi saad sa jäädawalt!

VII.

Wanast olid ju ka nälja a'ad,
Rahwas nälgis, polnud waesel maad.
Nüüd meil ainult juudid nälgiwad —
Suhkrulaewad neile tulewad!

VIII.

Wanast uulitsaid meil kasteti,
Selleks pumbad, torud osteti.
Nüüd on lugu hoopis teiseks läind,
Taewastki me pole wihma näind!

Wares.

Mõista, mõista, mis see on?

Purshui laps näeb alati, waesem sugu harwa,
päris waene ei elades?

(Amerika onu kingitus)

Auka täis, aga siiski peab kõige wähem tera?

(Riigiametniku task).

Eest kui ora, keskelt kui kera. takka lai kui
labidas?

(Peaminister).

Eila uus, täna wana?

(Lätimaa walitsus).

Elaw läheb edasi, jätab naha maha?

(Neeger peale armuööd).

Hakkab ja lõpeb, aga ometi kõige pikkem?

(Joonase kõne).

Hark all, paun peal, pauna peal rist, risti peal
weske, weske peal nuusat, nuusati peal
pilgut, pilguti peal mets, metsas elawad
elajad?

(Haridusminister).

Härg magab maas, ase tunda seitse aastat?

(Raamot).

Hobu hirnub Lätimaal, waljad on Saksamaal,
hää kuulukse siimaale?

(Parunite nüpeldamise ajal).

Hommikul sünnib, õhtul sureb?

(Maaliidu saba).

Hüppab kui hiir, kargab kui kass, kilkab kui kilk?

(Asutawa Kogu liige palgasaamise päewal).

Autoga tulewad, jala lähewad?

(Taewaliitlased).

Ilma silmadeta, ilma kõrwadeta, aga pimedaid
weab?

(Sots).

Inimene ei tee, Iumal ei loo, aga siiski sünnib?

(Maaliidu 40,000 talu).

Isa laps, ema laps, ei ole kellegi inimese poeg?

(Asutawa Kogu naissaadik).

Kaks jooksewad ees, kaks ajawad taga, aga ei
saa iialgi teist kätte?

(Paragrafid ja Teemant ja Uluots).

Kaswab ilma kastmata?

(Maradööri nõõrimisehimu).

Kirju kari, walge wäli, must karja kaitseja?

(Asutaw Kogu).

Kõrwad on, terwed on, aga ei kuule?

(Walitsus).

Kõrwetab aga ei pane põlema?

(Kalaranna Sassi kõrwahoop).

Kui kummuli, siis täis, kui püsti, siis tühi?

(Kirikuõpetaja).

Kukk on, aga ei lenda?

(Rahaminister).

Lendab kui lind, käib kui karu, tõngub kui siga,
mõirab kui härg?

(Miilitsmees).

Liha süüakse, nahk müüakse, kondid ei kõlba
koertelgi?

(Kass, kellest worsta tehakse).

Maamees wiskab maha, saks pistab tasku?

(Samagonka suitsu junn).

Mees künnab, pole atra ega hoost?

(Näo üles kündja).

Mullas ei mädane, wees ei upu, tules ei põle?

(Tsheki leib).

Pajas keedetakse, waagnasse pannakse, lauale
tõstetakse, maha wisatakse?

(Waheltkaupleja käest ostetud liha).

Rajutakse, lõigatakse, keedetakse, küpsetakse,
siiski ei kõlba süüa?

(Tsheki heeringas).

Roog on, aga süüa ei kõlba?

(Wõllaroog).

Seest siiru wiiruline, pealt kulla keeruline?

(Pabeross).

Teistele teeb, ise jääb ilma kuueta?

(Kroonu rätsep).

Walge poisike, must nina?

(Tallinna plika laps).

Gori.

Kudas keegi asjast aru saab.

„Mispärast sa, Juss, selle neegri ees käe
kõrwa ärde panid ja „wahwrun“ tegid?“

„Kas sa seda päewakäsku ei ole lugenud
siis, et wäljamaalastele au peab andma!“

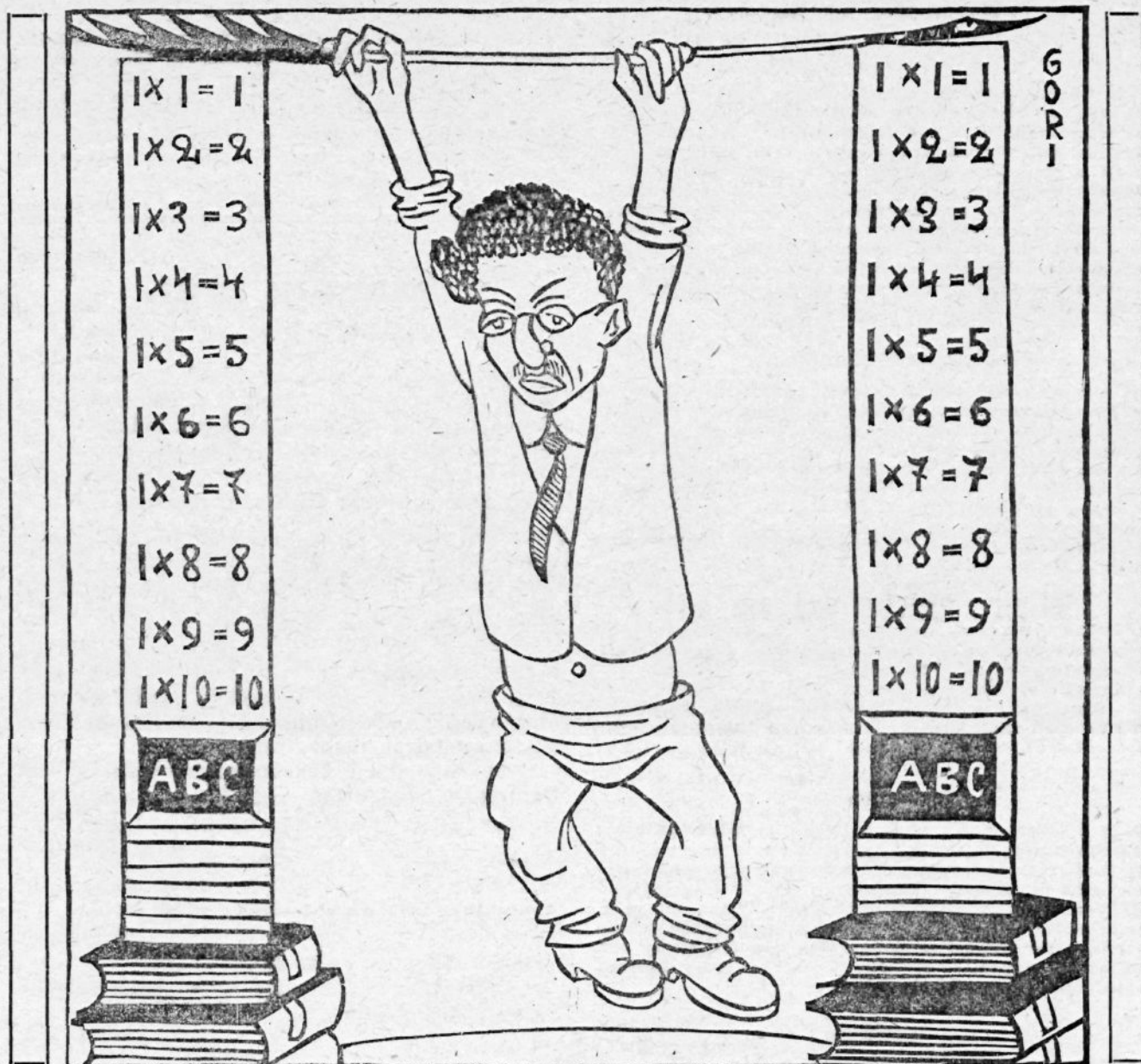
Kõwa iseloom.

„Kas te tantsite, herra Käba?“

„Ei . . .“

„Aga miks? . . . See on ju nii lõbus!“

„Ma ei tantsi kunagi teiste pilli järele!“

Haridus minister: Raske ikka on niisuguse riistapuu peale turni ja weidi loll näeb wälja kah; kuid et aga rahwal tõsisest kunstist suuremat arusaamist ei ole, nii ikka läheb . . ."

Hümnus linnapeale.

Näe — Astil üksed lukutati,
kui wolikogusse ta tahtis;
kaks korda läbi kukutati,
kuid ukse taga weel ta wahtis,
sest sisse saama pidi sots,
et kodanlusel oleks ots!

Ta waene mees ju tegi kaua
tööd Afrikas me Eesti heaks,
ja rändas ümber iga laua,

et Eestis saada linnapeaks;
sest kord ju peab lõpma müll,
kui kaugel tööd on tehtud küll!

Waat rahwaerakond, kes magas,
kui teised olid Eestist wäljas
ja Ast maailma mööda plagas,
nüüd olgu kord ka kohanäljas!
Sest teenijakski isand Ast
toob „oma“ neegri Afrikast!

Ja jah.

Kohalikud uudised.

Linnawolikogust.

Et linnawolikogu koosolekuid tihti kokku ei saa, ja kui saab, siis päewakorda midagi wõtta pole, kuna walimistel kokkuleppele ei jõuta, on linnawolikogule järgmine ettepanek tehtud: Päewakorra pikendamiseks wõiks esimese punkti all mingisuguseid dokumenta ehk määrusi, näit. kõhutõbe kohta, ette lugeda, mis igapidi linnawolinikkude aega wiidaks. Ka raudtee sõiduplaaniga oleks soowitaw tutwuneda, sest seal leiduwate arude ettelugemine mõjub väga orkaalt lihtete peale. Niisama wõidaks uuemast ilukirjandusest midagi ette kanda, näit. Wisnapuu „mores't". Kui rahapuudusel kirjandust muretseda wõimata, siis aitab esialgul ka Joh. ilmutamise raamatust.

Mustanahalised madrused

on Tallinnas moeks saanud. Nendega teewad nüüd meie linna nelud „tegemist", aga wast wõib wiimaks asi hädaohhtlikuks minna? Tiplade ja inglaste, rootslaste ja daanlastega sai kuidagi wiisi hakkama, aga kui neeger wiimaks neiu ära sööb, on lugu kõige halwem. Sest mõtelge ometi, mell on lihapuuduu, õgime Tõnissoni kombel ainult heinu ja õlgi — seal tulewad need koledad neegrid ja saawad meie wäikeseks Eestis endale esimese lõunapraadi — Eesti nelu südamest. Eks ole kade meel? Eesti poiss, wõta eeskuju.

Meie näitlejad

on suwisel waheljal suuremalt osalt pühkusel. Seda aega ei raiska aga nad mitte asjata, nagu mõned arwawad, waid nad walmistawad endid sügiseks ette. Alfred Sällik parandab oma terwist, aga ka see on töö. Meie naisnäitlejad pole suwel suuremat aktiivsemat tegewust awaldanud ega pole nelst ka midagi kuulda olnud. Küllap need juba endi tööst oskawad waikeida, kuid, noh, hm, naiste asi . . .

Draamateater

jõudis hiljuti ringreisist tagasi. Mõne aja pärast tehtawat uus reis, aga mitte ringis, waid otsekohene ringreis toob iga kord ikka otsad kokku, aga otsekohene reis wiivat otsekohe raha kassa juurde. Otsekohese reisu wastu on mitmed näitlejad, nagu Anna Markus ja Karl Triipus, kes selle wastu tublisti protesteerisid. Neile ja weel mõnele teisele muretsetakse lastekaitse ühingu kaart, mille järele nad toiduaineid saawad. Selle eest jääwad nad kui „pahurad lapsed" järgmisest reisust maha.

Soolaga

jõudsid neil päwil mitmed laewad Tallinna. Selle peale waatamata pole me weel soola näinud, ehk küll me elu „soolasemaks" on muutunud.

Meie lehe järgmine number

peab sel juhtumisel, kui toimetaja linnawolikogu pealt kuulama peaks minema, pooles suuruses ehk üleüldse mitte ilmuma. See on teada: toimetaja saab seal naerukrambid ja tol korral ei saa ka kõige tõsisem inimene nalja teha.

Suhkur tuleb!

Nagu meile toimetusetöö lõpul kalaranna paadialuste ringkonnast teatatakse, tulla neil päwil Tallinnale suhkurt — Rotermanni äri nime peale! Paari päewa pärast wõib seda suhkurt läbi äri akna maksuta waadata.

Wihma

tuli paari päewa eest Tallinnas. Ainuke asi, mida maksuta saab. Heia suu lahti ja kõht kohe täis!

Suwised lõbud

on meil mitmekesised. Esiteks wõib muusika armastaja Harjuwärawamäel magada ja rahuliste suurepäralist sinfoonia kuulata. (Mis kõlakojust tuleb, see poie tähtis!) Teiseks wõib loodusesõber tolmuistel uulitsatel end „kodus tunda", ja kolmandamaks wõib elanik wahetewahel linnawolikogu etendusi pealt waatama minna. Ei maksa kopekatki ja üliilõbus!

Wares.

Marssi laul.

(Sõduritele).

Miks silkad aga, silkad aga Balti Landeswehr
et sul „otshko'd" lööb lagund püksi säär?
Miks kardad sa nii kangesti Eesti täakisid,
Kas nad sulle liiga halba juttu rääkisid?

Oh, sa poiss, seda sa ei tea,
kudas sul särk käib säuh üle pea!

Miks kargad saba kriimustades üle pöösast, puust,
ja keel nagu nipitiri tolgendab suust?
Miks kardad nii hullupööra seda löögi roodu
Kas ta „wespert" ei peagi waid peksab ühte soodu?

Oh, sa poiss, see pole hea,
kui sul jalge wahel' kääntakse pea!

Kuule sina Frits, sina tahtsid ju maad,
Miks nüüd jooksed, tule tagas' küll sa saad!
Kui on wähe sul seitse jalga siis,
anname kahe peale kakskümmend wiis!

Oh, sa poiss, seda sa ei tea,
kudas sul mulla alla torgatakse pea!

Seamäe rabas on laialt waba maad
Tule aga, Frits, mis sa kiusu nüüd a'ad!
Ja kaugele sa ikka siis silkad nagu nool?
seitse jalga maad muretseme sulle igal pool!

Oh, sa poiss, sina tahad maad,
Tule aga, eks sa oma seitse jalga saad!

Gori.

Laul oinast.

Kui oinale on woli antud,
seal olgu rahulikud lamhad
ja pigistagu kinni hambad —
küll nende eest ju hoolt saab kantud:
nad peawad saama sügada
ja täielikult pügada!

Mis sest, et oinal tolku wähe!
Eks willa tema ikka korja
ja pidada ka oskab orja,
ei liiale ta iial lähe,
sest tal on rahuline meel:
ta wõtab, kust on wõtta weel!

Nüüd üle käigu kõigest hõowel,
et oleks kõigil ühel wääräl
ja täielikult ühel määral
siin nimeks ri, ra, re, rä — rööwel!
Nii muutub Eesti, pliks la plaks,
meil warsti Ida-Afrikaks!

Ida-neeger.

Märkused.

Kui Gailtil on puudus naudist,
siis räägib tema fosfortaudist,
sest naise läbi naudiga
on fosforiseks saanud ta.

Kui aga Gailtil on naudi,
siis loeb tema kõrtsilaudi
ja karusellis mülgastab
niikaua, kuni tülgestab.

*

Kui ju õitseb ilus tooming
Algab „Siurul“ jabur jooming;
joomingule järgneb sööming,
söömingule äge lööming;
löömingule pahur poksing,
poksingule hirmus oksing.
Pärast oksingut weel miting:
Siurumeeste ühis-siting. Ha Be.

Luhtaläinud lootus.

Et sooja pesu leidis Waht
ja Tleimann tammub taigas,
kus saaki annab waikne jaht
heas warustusepaigas.
Kas seda tegi mõni sokk?
Ei! Seda tegi sotsiblokk,
Kes peaks seadis Asti, noore,
ja piima pealt nüüd wõtab koore!

Kuid rahaherrad Daanis, näe,
ei tuuse tunda taha:
nad kinni pigistawad käe,
ja see on wäga paha.
Sest ikka suuremaks läeb wõlg
ja rahwal walutab ju õlg,
Siin kukil kandes Trotskit
ja suitsetades plotskit! To Hoo.

Õpetus.

Kui mark on lagund, määrdinud,
siis anna sandil — mis seal muud,
Kui naine määrdind, lagund ka,
siis mõnel neegril anna ta!
Kui määrdind, lagund ise sa —
wõid taewaliitu astuda! Iron Ducke.

Kul . . .

Kui wabariigis oleks waja meile üht kuningast,
siis selleks passiks Päts, ehk palju enam Ast.
Kui wabariigis waja oleks shandarm, kardawoi,
siis selleks passiks Jans, et — oi, oi, oi!
Iron Ducke.

„Meie lastetoitjaid wõiks päikesega wõr-
relda!“

„?“

„Need on mõlemad wäga soojad, kuid
üleni plekkisi täis!“

Kõik maad-ilmad läbi Reisaar purjutas.
Nagu wana Rooma tsääsar luuletamist harjutas.
Kõik maad-ilmad läbi purjetas Reisaar,
Nüüd ehk huwitust tal pakku' wõiks see wa —
Naissaar! Iron Ducke.

Sõduri laul.

Kas sajab taewast pususi
ehk wikatisi, mususi —
me ikka edas rühime
kõik tee pealt kraawi pühime!
Tilu lilu, tilu lilu ah, ah, haa,
Tilu lilu, tilu lilu trall allaa!

Kas olgu neeger, kommunist,
ehk must wõi walge anarhist,
ta ühe ainsa löögiga
käib põrgu kõige kõögiga!
Tilu lilu, tilu lilu ah, ah, haa,
Tilu lilu, tilu lilu, trall allaa!

Kas tulgu soomusrongiga
ehk samagonka pangiga,
me hõoweldame nii, et küür
käib wiltu nagu süüsta tüür!
Tilu lilu, tilu lilu, ah, ah, haa,
Tilu lilu, tilu lilu, trall allaa!

Kas kütku ta granaadiga
ehk püssirohu waadiga
saab ikka nii, et kaelaluu,
käib kõweraks kui käsipuu!
Tilu, lilu, tilu lilu, ah, ah, haa,
Tilu lilu, tilu lilu, trall allaa!

Kas sõdigu seal wanatont
ei kohuta meid ükski front,
me ainult pihku sülgame
ja nüpeldamist algame!
Tilu lilu, tilu lilu, ah, ah, haa,
Tilu lilu, tilu lilu, trall alla!

Üht fronti siiski pelgame,
ja linna minna salgame,
ei meelita ka ükski hind —
See... Wiru uulitsa wäerind!
Tilu lilu, tilu lilu, ah, ah, haa,
Tilu, lilu, tilu lilu lilo, trall allaa!
Gori.

Balti Landeswehri rööwik ja Eesti „Isamaakaitseja.“

„Tule aga edasi! . . . Ma oma külma werd ei kaota . . . Ma astun juba sulle vastu nagu kord ja kohus!“

Tooge langenud sõdurite näopilta

„Teaduse“ kirjastusele Harju ja Rütli uulitsa nurgal 46/15, avaldamiseks.

Langenud kangelaste pildid ilmuvad esiteks rahva ajakirjas „Meie Matsis“ ja pärast „Eesti vabaduse sõja mälestuse albumis.“

==== Tehke kauakestvaks oma langenud sugulaste ja tutvate mälestus. ====

Därgrmine „Meie Mats“, nr. 21 ilmub laupäeval 12. juulil.